

Debreceni Ítéltábla

Pf.I.20.097/2026/3. szám

A Debreceni Ítéltábla a Melléthei-Barna Ügyvédi Iroda (cím, ügyintéző: dr. Melléthei-Barna Márton Ádám ügyvéd) által képviselt felperes neve (cím) felperesnek – a Dr. Kovács Loránd Ügyvédi Iroda (cím, ügyintéző: dr. Kovács Loránd ügyvéd) által képviselt alperes neve (cím) alperessel szemben személyiségi jog megsértése miatt indított perében a Debreceni Törvényszék 10.P.20.464/2025/25. számú ítélete ellen az alperes részéről 27. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, míg fellebbezett részében azt helybenhagyja.

Kötelezi az alperest 96 000 (kilencvenhatezer) forint fellebbezési illeték megfizetésére ezen ítélet meghozatalától számított 60. (hatvanadik) napig a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlája javára. Az illeték megfizetése során az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát közleményként fel kell tüntetni.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

[1] A felperes a politikai párt neve 1 elnöke, Európai Parlamenti képviselő, aki volt házastársával: házastársa neve volt igazságügyi miniszterrel, valamint volt barátnőjével: V. E.-nel folytatott magánbeszélgetéseiről hangfelvételt készített a tudtuk nélkül.

[2] Az alperes által kiadott www...on.hu oldalon 2025. március 22. napján megjelent „M. T. nem kímélte felperes neve” című írás (a továbbiakban: 1. cikk) a felperest „Poloska” kifejezéssel illette. A szintén az alperes által szerkesztett www.m....hu oldalon 2025. március 17. napján megjelent „A 12 pont és a poloskák” című cikkében (a továbbiakban: 2. cikk) azon kijelentések is szerepeltek a felperesről, hogy „Poloska felperes keresztneve”, „Egy poloska. Ezért kell eltakarítani a normális emberi élet útjából.” A www.m....hu oldalon 2025. március 18. napján megjelent „Poloska felperes keresztneve mém lett” című írás (a továbbiakban: 3. cikk) szintén tartalmazta a felperesről a „Poloska felperes keresztneve” kijelentést, továbbá abban az alperes többek között olyan illusztrációt közölt, amelyen egy poloska rovar látható felpres neve felirattal, amelyet egy nemzeti színű rovarírtóval fújnak le, valamint egy nemzeti címerrel ellátott fekete bakancs egy poloskát tapos el „Én is magyar poloskaírtó vagyok!” felirat alatt, és egy poloskát ábrázoló képen a rovar feje helyén a felperes képmása található. Az alperes a cikkeket az elsőfokú eljárás folyamán eltávolította a megjelölt oldalakról.

[3] A felperes módosított keresetében kérte megállapítani, hogy az alperes a cikkekben megjelent, idézett közléseivel megsértette a becsület védelméhez és az emberi méltósághoz fűződő személyiségi jogait. Kérte kötelezni az alperest a jogsértések abbahagyására és eltiltani a további jogsértéstől akként, hogy a bíróság tiltsa meg a fenti kijelentések és illusztrációk bármilyen formában történő további közlését. Kérte kötelezni továbbá az alperest megfelelő elégtétel adására akként, hogy az érintett internetes oldalakon kommentár nélkül tegye közzé a jogerős ítéletének – a perköltségre vonatkozó rendelkezést nem tartalmazó – rendelkező részét a cikk megjelenési linkjén, annak címe alatt és a lead felett mindaddig, amíg a cikk elérhető, de legalább 30 napig és ezzel egyidejűleg a kezdő oldalán 24 óra időtartamban a „közlemény a felperes neve poloskának nevező írásunk miatt” című cikkünkben című szöveget úgy, hogy arra kattintással linkkel együtt közvetlenül elérhetővé váljék az ítélet rá vonatkozó rendelkező része; valamint kötelezze az alperest, hogy bocsánatkérő levélben fejezze ki sajnálkozását és a bíróság jogosítsa fel ennek nyilvánosságra hozatalára. Kérte továbbá kötelezni az alperest 1 200 000 forint sérelemdíj és annak 2025. március 23. napjától járó késedelmi kamatának megfizetésére. Kérte az alperes kötelezését a cikkek eltávolítására azzal, hogy amennyiben erre nem kerül sor, azok eltávolításáig az ítélet rendelkező része maradjon fenn a fenti online portálok kezdő oldalán. Érvelése szerint a közéleti szereplőként is az emberi méltósághoz és a becsülethez fűződő személyiségi jogait sértik azon kifejezések és illusztrációk, amelyek a visszataszító és közutálatnak örvendő poloska rovarhoz hasonlítják, dehumanizálják, majd e formájában elpusztítását ábrázolják és az olvasóikat is erre buzdítják. Az ilyen típusú lejárató kampányt nem köteles tűrni, részére az nem vagyoni hátrányt okoz, amely megalapozza az alperessel szemben érvényesített objektív és szubjektív szankciók alkalmazását.

[4] Az alperes a kereset elutasítását kérte. Érvelése szerint a közéleti szereplő felperes az erőteljes, túlzó, illetőleg szélsőséges vélemény tüzésére is köteles, az nem valósít meg személyiségi jogsértést. A sajtó-, a szólás- és a véleménynyilvánítás szabadsága, valamint a tájékoztatáshoz fűződő jog alkotmányos alapjog. A felperes maga sem vitatta, hogy felvételt készített a volt feleségével folytatott magánbeszélgetésről, majd azt nyilvánosságra hozta; a poloska szó pedig a lehallgató berendezésre is utal, az újságcikkekben azt ezen jelentéstartalommal használták. A www...on.hu-n megjelent cikk csupán beszámolt a politikai párt neve 2 kommunikációs igazgatójának felperesről alkotott véleményéről; a www.m...hu-n bemutatott mémek pedig karikatúra jelleggel mutatják be a felperes lehallgató tevékenységét. Hivatkozása szerint a jogsértés megállapítása esetén is a jogsértés súlyával és az alperesi felróhatósággal aránytalan lenne az ítélet rendelkező részének közzététele, annak technikai feltételei sem adóttak. Álláspontja szerint továbbá a személyiségi jogsértés esetén sem alkalmazható automatikusan a sérelemdíj, a felperes olyan vagyoni hátrányt a perben nem bizonyított, amely a sérelemdíj iránti igényét megalapozta volna. Vitatta a felperes által felszámított perköltség összegét is.

[5] Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletében megállapította, hogy az alperes a keresetben írt közlésekkel megsértette a felperes becsület védelméhez és az emberi méltósághoz fűződő személyiségi jogait. Az alperest eltiltotta a további személyiségi jogsértéstől megtiltva, hogy bármilyen formában a fenti kijelentéseket és illusztrációkat a felperesről közölje. Kötelezte az alperest, hogy saját költségén adjon megfelelő elégtételt a felperesnek oly módon, hogy az ítélet rendelkező részét az újságcikkekkel azonos betűméretezéssel és típussal, kommentár nélkül tegye közzé a cikkek megjelenési linkjén, annak címe alatt és a lead felett mindaddig, amíg a cikkek elérhetők, de legalább 30 napig, és

ezzel egyidejűleg a www...on.hu és a www.m....hu internetes hírportál kezdő oldalán 24 óra időtartamban tegye közzé a „Közlemény a felperes neve poloskának nevező írásunk miatt” szöveget úgy, hogy arra kattintással, linkel együtt közvetlenül elérhetővé váljék az ítélet perköltség nélküli rendelkező része; továbbá kötelezte az alperest, hogy az ítéletben meghatározott szöveggel a felpereshez címzett bocsánatkérő levélben fejezze ki sajnálkozását és feljogosította a felperest, hogy ezt nyilvánosságra hozza. Kötelezte az alperest 1 200 000 forint sérelemdíj és annak 2025. március 23. napjától járó késedelmi kamata, valamint bruttó 1 625 600 forint perköltség megfizetésére. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte az alperest az állam javára 58 500 forint kereseti illeték megfizetésére

[6] Az ítélet indokolásában rögzítette, hogy az emberi méltósághoz és a becsülethez fűződő jog megsértése véleménynyilvánítással (értéktételel) történhet, amely mindhárom újságcikkben megvalósult. A felperes ugyan valóban titokban készített felvételt a volt feleségével folytatott magánbeszélgetéséről, amely kritika tárgya lehet; őt emellett a legerősebb ellenzéki párt vezetőjeként fokozott türeési kötelezettség terheli. E türeési kötelezettsége azonban kizárólag a közügyek megvitatásával kapcsolatosan áll fenn, ezzel összefüggésben a negatív kampány – a képességeit, programjának hibáit kiemelő, felnagyító, karikírozó kijelentések – is megengedettek. A perbeli cikkek azonban a felperest dehumanizálták, egy gusztustalan és irtandó állattal azonosítják, míg a cikk szerzői emberi alakban maradnak, a felperest ily módon járatják le, saját emberi alakjuk és így fölényük megtartása mellett. A Kúria BH2014. 376. szám alatt közzétett eseti döntésére utalva hangsúlyozta, hogy az ellenfél dehumanizálása és különösen ezen formában kiírtásának, elpusztításának megjelenítése, az erre való buzdítás nem megengedhető, az a felperesnek folyamatos nem vagyoni hátrányt okozott mindaddig, amíg a cikkek elérhetőek voltak. Az alperes akár karikírozott formában is hangot adhat abbéli véleményének, hogy a felperest erkölcsileg alkalmatlannak látja a politikai szerepvállalásra, de nem jogosult arra, hogy őt a poloska szó kétértelműségét kihasználva megszegyenítse. A kialakult társadalmi közfelfogásra figyelemmel azt kellett vizsgálni, hogy külső, objektív szemlélet alkalmazása mellett az olvasók számára a kifogásolt közlések milyen tartalmat közvetítenek (Kúria Pfv.20.067/2022/4.); a közlések alkalmasak-e az érintett személy sérelmének kiváltására (BH2019. 13.); és azt állapította meg, hogy a poloska szó kétértelműsége folytán a cikkek alapján az átlagolvasó a rovarhoz is hasonlítja a felperest. Az átlagolvasó „bepoloskázás” alatt azt érti, amikor a lehallgatott személy tudomása nélkül történik a hangrögzítés; a felperes esetében a lehallgató készülékre történő utalás megengedett, az általa tűrni köteles véleménynyilvánítás lehetne, ám az a poloska szó kettős jelentése miatt mégis személyiségi jogsértő.

[7] A közügyekkel összefüggő vélemény nyilvánításának szabadsága a szólás- és sajtószabadság legbensőbb védelmi köréhez tartozik, a jogi felelősségre vonás során a felróhatóság és az esetleges joghátrányok mértékének meghatározása körében figyelembe venni a közéleti viták minél szabadabb folyásának értékét {7/2014. (III. 7.) AB határozat [45] [47] [49] [50] bekezdései}. A sajtó tájékoztató tevékenységének szabadsága sem korlátlan azonban, a sajtószabadság gyakorlása önmagában nem terjed ki a valótlanságok közzétételére {3217/2020. (VI.19.) AB határozat [41] bekezdése, 3350/2022. (VII.25.) AB határozat [44] bekezdése}. Az alperesi újságcikkek nemcsak karikírozzák a felperest, hanem kifejezetten dehumanizált formájában a kiírtását is ábrázolják és részben olvasóikat is erre buzdítják. Nem tekinthető közügynek az, ha az alperes a politikai ellenfél kiírtására tesz utalást, ezt képi formában ábrázolja, illetőleg verbálisan erre biztatja az olvasókat. A politikai vita ilyen módon megvalósuló eldurvulása, amelyet a kulturált és igényes politikai közbeszéd nem bír

el. hangsúlyozta, hogy a közbeszéd tartalmát ugyan valóban nem a bíróság határozza meg, de jogi kereteit igen, és megállapította a közlések személyiségi jogsértő voltát.

[8] Az elsőfokú bíróság továbbá kifejtette: az alperes az 1. cikkben a politikai párt neve 2 kommunikációs igazgatójának internetes oldal neve közzé tett politikai véleményét közölte; de mivel részt vett a személyiségi jogsértő véleményeknek az olvasókhoz való eljuttatásában, így a személyiségi jogsértés és a nem vagyoni hátrány bekövetkeztéért felelős. Az alperes ugyan tájékoztatást adhat a közéleti vitákról, ott megjelenő véleményekről, de az nem lehet személyiségi jogsértő. A 2. és 3. cikk egyértelműen nem a lehallgató készülék, hanem a poloskaként ábrázolt felperes elpusztítására utal, amely a politikai közbeszédben is megengedhetetlen.

[9] Rögzítette, hogy az alperes a per alatt eltávolította a cikkeket az internetről, ekként a folyamatos személyiségi jogsértés megszűnt, ezért a cikkek eltávolítására irányuló kereset immár megalapozatlan; de a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:51. §-a (1) bekezdésének b) pontja alapján az alperest eltiltotta a jövőre nézve a hasonló tartalmú jogsértésektől és indokoltnak látta elégtétel adására is kötelezni. Kifejtette: a felperest az elégtétel olyan körben illeti meg, amilyen körben őt a sérelem érte, ebből kifolyólag alappal kérhette bocsánatkérő levél megfogalmazását és az ítélet rendelkező részének közzétételét az újságcikkek megjelenési helyén.

[10] Köztudomású ténynek tekintette azt, hogy az újságcikkekben foglalt kijelentések nem vagyoni hátrányt okoznak a felperesnek. Hangsúlyozta a sérelemdíj kettős: kompenzációs és a hasonló jogsértések megelőzését szolgáló magánjogi büntetés funkcióját és azt, hogy az alperes több online felületen, jelentős súlyú személyiségi jogsértést követett el. Nem tulajdonított jelentőséget a Büntető Törvénykönyv módosításának. A bíróságok feladataként határozta meg, hogy a politikai kampányt megfelelő, a közügyek megvitatásához méltó, jogszerű keretek között tartsák, ideértve a jogsértők magánjogi büntetését is, elrettentve azokat a jövőbeli jogsértések elkövetésétől. Hangsúlyozta, hogy az alperes árbevétele mellett az alacsony összegű sérelemdíj nem bír visszatartó erővel. A sérelemdíj mértéke körében értékelte a jogsértés súlyát, annak ismétlődő jellegét, a felróhatóság mértékét és a felperesre és a környezetre gyakorolt hatását. Figyelembe vette, hogy a médiatartalom szolgáltatóknak nemcsak joga, de kötelezettsége is, hogy a közvéleményt pontosan, lehetőleg ellenőrzött adatok alapján tájékoztassa, és tartózkodjon a személyiségi jogsértő véleménynyilvánítások közzétételétől. Az alperes ennek nem tett eleget, ezért a keresettel egyező összegű sérelemdíj megítélését látta indokoltnak függetlenül attól, hogy a felperes nem ajánlott fel külön bizonyítást az őt ért nem vagyoni hátrány mértékére, jellegére nézve. A sérelemdíj összecszerúségének meghatározásában tekintettel volt annak preventív funkciójára is. A felperes késedelmi kamatkövetelését is megalapozottnak ítélte a Kúria BH2023. 158. szám alatt közzétett eseti döntésében kifejtettek szerint.

[11] Az alperest teljes egészében pervesztesnek tekintette, és a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte a felperes által felszámított perköltség megfizetésére. Perköltségként a felperes javára a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségekről szóló 17/2024. (XII.9.) IM rendelet (a továbbiakban: Ükr.) 2. §-ának (1) bekezdése értelmében a fél és az ügyvéd között létrejött ügyvédi megbízási szerződésben kikötött munkadíjat vette figyelembe. Hangsúlyozta, hogy a csatolt megbízási szerződéskivonattal a

felperes igazolta a kikötött munkadíj mértékét. A felszámított munkadíj mérséklésére nem látott indokot, mivel az csupán kivételes lehetőség: a kért ügyvédi munkadíj ugyan magas, de nem kirívóan eltűzött. A felperes által felszámított munkaórák mennyiségét szintén indokoltnak találta figyelemmel a három tárgyalásra és a szerkesztett négy érdemi munkát igénylő okiratra. A per tárgyának értékét 1 200 000 forintban határozta meg, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 42. §-a (1) bekezdésének a) pontja szerinti mértékű feljegyzett illeték megfizetésére a Pp. 83. §-ának (1) bekezdése és a Pp. 102. §-ának (1) bekezdése, valamint a Pp. 95. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte az alperest.

[12] Az alperes a fellebbezésében kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatásával elsődlegesen a kereset elutasítását; másodlagosan a sérelemdíj megfizetésére és a perköltség fizetésére vonatkozó kötelezése mellőzését és azt, hogy az ítéltábla az ítéletnek kizárólag a jogsértést megállapító rendelkező részének közzétételére kötelezze; harmadlagosan a sérelemdíj összegének 400 000 forintra történő leszállítását, a perköltségfizetési kötelezettségének mellőzését és azt, hogy az ítéletnek csupán a jogsértés megállapító részét legyen köteles közzétenni. Perköltséget felszámított.

[13] A fellebbezésében kifejtette, hogy a sérelmezett közlemények közügyben kifejtett vélemények és értéktételek, amelyek nem sértik a közszereplő felperes személyiségi jogait. A Kúria Pfv.IV.20.448/2022/16. szám alatti ítéletét idézve hangsúlyozta, hogy a közléseket a nyilatkozat többi részével kell vizsgálni, a közlés lényegi mondanivalóját az átlagolvasó értelmezése alapján kell meghatározni. A cikkek kiemelt politikai közszereplővel összefüggésben erőteljes módon megfogalmazott, de a véleménynyilvánítás szabadságát élvező értéktételeket fejeznek ki, amelyek nem öncélúak. A vélemény tartalma és annak helyes vagy helytelen volta nem alapoz meg személyiségi jogvédelmi igényt az Alkotmánybíróság gyakorlata [így a 36/1994. (VI.24.) AB határozat; 34/2017 (XII.11.) AB határozat és 3052/2022. (II.11.) AB határozatban kifejtettek) alapján sem. A puszta megalázást vagy öncélú sértést tartalmazó közlések ugyan valóban nem állnak védelem alatt, azonban a perbeli közlések nem tekinthetők a felperes elleni öncélú támadásnak. A sértő jelleg kapcsán utalt a közbeszéd társadalom által tolerált jelen állapotára is. Az 1. cikk alapján a felelőssége azért sem állapítható meg, mert csupán tényszerűen közölte M. T. internetes oldal neve oldalán közzétetteket, ahhoz nem fűzött megjegyzést; abban maga nem tett olyan kijelentést, hogy a felperes poloska. A 2. cikk egészét vizsgálva az az értéktételek kontextusba helyezte, a lehallgatásra utalva kellő ténybeli alapot teremtett. A 3. cikk pedig csupán tárgyilagosan bemutatta a nem az alperes által készített, hanem az interneten fellelhető mémeket; azokat nem értékelte; így a tájékoztatáshoz való jogával élt. A mém egyebekben jellegénél fogva is túlzó, karikatúraszerű.

[14] Érvelése szerint a közlések nem sértették a felperes becsülethez való jogát. Azok nyers, figyelemfelkeltő, vitriolos szövegek; amelyek a felperes azon köztudomású tevékenységéhez kapcsolódnak, hogy titokban felvételt készített a volt feleségével folytatott beszélgetéséről. A „poloska” kifejezés ezért nem önkényes vagy indokolatlanul bántó. Habár a poloska valóban többjelentésű szó, a szöveg kontextusára tekintettel az egyértelműen megállapíthatóan a lehallgató berendezésre utal. Hangsúlyozta, hogy az Emberi Jogok Európai Bírósága (a továbbiakban: EJEB) Uj kontra Magyarország ügyben hozott ítélete szerint a stílus, mint kifejezési forma a kommunikáció része és védelmet élvez. A közlések továbbá nem sértik a felperes emberi méltóságát sem, mivel nem vonják kétségbe a felperes ember mivoltát, nem hatolnak az emberi természet legbelsőbb köreibe és nem támadják öncélúan a személyiség és identitás lényegét alkotó vonásokat.

[15] A felperes közszereplő, aki vállalta az érintett közösség előtti értékeléseket és bírálatokat, azokkal szemben nagyobb türelmet köteles tanúsítani (így az EJEK Lings V. Austria és Castells v. Spain ügyekben hozott döntései). A kifogásolt közlések sértő jellege objektív mérték alapján ítélandó meg, amellyel összefüggésben figyelemmel kell lenni a hazai közbeszéd aktuális színvonalára is; a sérelmezett közlések nem lógnak ki a hazai és nemzetközi közbeszédben használt gúnynevek, jelzők közül. A bíróságnak nem feladata a közbeszéd moderálása. Hangsúlyozta: a polgárok tisztában vannak a közéleti témában megjelent közlemények figyelemfelkeltésre és túlzásra hajlamos jellegével.

[16] Érvéle szerint megalapozatlan az ítélet teljes rendelkező részének közzétételére vonatkozó ítéleti rendelkezés, az nem áll arányban a jogsértés súlyával és ellentétes a joggyakorlattal is; megfelelő elégtételt jelent a jogsértést megállapító rész közzététele. A nagyobb terjedelmű szöveg közzététele sérti a szerkesztési szabadságot, a sajtószabadságot. Az elégtételadásból a jogsértés tényének, a jogsértő közlésnek kell kiderülnie (BDT2010. 2231. alatti döntés).

[17] Megalapozatlannak tekintette az elsőfokú bíróság sérelemdíjra vonatkozó rendelkezését. Érvéle szerint a személyiségi jogsértésnek nem automatikus következménye a sérelemdíj alkalmazása; a felperes pedig nem igazolt konkrét nem vagyoni hátrányt. Amennyiben a felperes mégis jogosult sérelemdíjra, annak az elsőfokú bíróság által megítélt összege nem felel meg a Ptk. 2:52. §-a (3) bekezdésének, nem áll arányban a felperest ért sérelemmel, az alperesi magatartás felróhatóságával és a joggyakorlattal sem. Kifejtette, hogy magasabb összegű sérelemdíjat a gyakorlat súlyos fizikai sérülés, családtag elvesztése esetén tart megállapíthatónak, a becsület megsértése esetén ilyen mértékű sérelem nem áll be. A bíróságok részéről kellő mértéktartás indokolt; a személyiségi jogi sérelem kiegyenlítéséhez az objektív szankciók mellett szükségtelen a sérelemdíj. Magasabb összegű sérelemdíj esetén a felperesnek bizonyítani kell az őt ért konkrét nem vagyoni sérelmet, az elsőfokú bíróság által megítélt összeg a köztudomású tények alapján megállapítható sérelmekkel nem áll arányban. A cikkek nem csökkentették jelentősen a felperes iránti közbizalmat, az okozott nem vagyoni hátrány csekély mértékű, a közlések tárgyi súlya nem kiemelkedő. A közéleti viták minél szabadabb folytatásának érdeke a sérelemdíj összegének meghatározása során is mérlegelendő. Értékelni kérte, hogy megváltozott a valótlán és sértő tényállítások büntetőjogi értékelése [Btk. 226. §-ának 2023. június 2-tól hatályos (3) bekezdése]. A sérelemdíj magánjogi büntető jellege csak abban az esetben lehet hangsúlyos, ha a jogot sértő fél kiemelkedő, szándékos sérelmet okoz, ami a jelen esetben nem valósult meg. A jogsértő vállalkozás gazdasági szerepe és a sérelemdíj összege között a sérelemdíj magánjogi büntető funkciójára tekintettel sem állítható fel összefüggés. Kérte, hogy a bíróság mellőzze a késedelmi kamat megfizetésére kötelezését.

[18] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perköltség megállapítás során megsértette a Pp. 81. §-ának (2) bekezdését. A felperes nem csatolta a figyelembe venni kért megbízási szerződést; nyilatkozata pedig nem alkalmas a perköltség összegének okirati igazolására, mert az alapján nem biztosított a perköltség elszámolásának átláthatósága.

[19] A felperes nem terjesztett elő fellebbezési ellenkérelmet.

[20] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. §-ának (1) bekezdése szerint tárgyaláson kívül bírálta el és megállapította, hogy az nem alapos.

[21] Az ítéltábla nem észlelt az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését indokoló eljárási szabálysértést vagy téves anyagi pervezetést [Pp. 370. §-ának (2)-(4) bekezdései], így a felülbírálati jogkörét a Pp. 370. §-ának (1) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között gyakorolta, amely korlátként minősülnek az ott kifejtett jogi érvek is. Nem érte fellebbezés az elsőfokú bíróság keresetet részben elutasító rendelkezéseit, így azokat az ítéltábla sem érinthette.

[22] Az elsőfokú bíróság helytállóan rögzítette, hogy a perben különböző alapjogok ütköznek. Nem vitatottan a felperes közszereplő, ekként a Ptk. 2:44. §-ának (1) bekezdése és a fellebbezésben felhívott alkotmánybírói, illetve emberi jogi gyakorlat szerint fokozott tűrési kötelezettség terheli, hiszen a közhatalom gyakorlásában résztvevő személyek védelmében a véleménynyilvánítás szabadságának szűkebb körű korlátozása felel meg a demokratikus jogállamiságból adódó alkotmányos követelményeknek [36/1994. (VI. 24.) AB határozat]. „A szabad véleménynyilvánításhoz való jog kitüntetett helyet foglal el az Alaptörvény alapjogi rendjében... A szabad szólás lehetősége egyrészt nélkülözhetetlen az egyéni autonómia kiteljesítéséhez, ...másrészt a szólásszabadság a demokratikus, plurális társadalom és közvélemény fundamentuma. A társadalmi, politikai viták szabadsága és sokszínűsége nélkül nincs demokratikus közvélemény, nincs demokratikus jogállam” {7/2014. (III. 7.) AB határozat, Indokolás [39]}. A közszereplők tűrési kötelezettsége, a véleménysszabadsághoz való jog azonban nem korlátlan; a közszereplő személyiségi jogainak védelme csak a szükséges és arányos mértékben, az emberi méltóság sérelme nélkül korlátozható. Az Alkotmánybírói az alapjogi rendszert olyan egységes értékrendszerként veszi figyelembe, amelynek eredője az emberi méltósághoz való jog, mint végső soron valamennyi alapjog forrása. Az Alaptörvény is kifejezetten nevesít egy olyan esetkört, ahol a véleménynyilvánítás szabadsága már nem érvényesül, azaz tulajdonképpen megtiltja az alapjoggal való tudatos visszaélést {16/2013. (VI. 20.) AB határozat, Indokolás [48]-[49]}. Az Alaptörvény IX. cikkének (4) bekezdéséből következően „az emberi méltóság alkotmányos helyéből egyenesen következik, hogy az még a kitüntetett szereppel bíró véleménysszabadságnak is korlátja lehet {7/2014. (III. 7.) AB határozat, Indokolás [43]}. „Az emberi méltóságból fakadó becsületvédelem, jó hírnév és az állami intézményekbe vetett közbizalom a véleménysszabadság és így a közügyeket érintő szólás alkotmányosan igazolható korlátját jelenti. Nyilvánvaló emellett az is, hogy nem a közéleti véleménynyilvánítás szabadságával él, aki a másik személy emberi mivoltában való megalázása érdekében használ súlyosan bántó vagy sértő kifejezéseket. Ennek megfelelően az emberi státuszt közvetlenül megtestesítő emberi méltóság a közéleti vita szabadságának határvonalát jelöli ki” {13/2014. (IV. 18.) AB határozat, Indokolás [29]}. Az Alkotmánybírói elsőfokú bíróság által helytállóan felhívott döntésében is akként foglalt állást, hogy a politikusok állatokkal való azonosítása dehumanizálja az érintetteket. A közszereplő politikusokkal kapcsolatos vélemények esetében ugyan a véleménynyilvánítás köre tágabb, az emberi méltóságuknak ez esetben is van egy olyan lényegi, érinthetetlen magja, melyet az esetleges kritikát megfogalmazó személyek is kötelesek tiszteletben tartani. Az érintetteknek állatokként történő, megalázó módon megvalósított ábrázolása ezt a lényegi tartalmat sérti meg {3122/2014. (IV.24.) AB határozat, Indokolás [17]}. A következőes alkotmánybírói gyakorlat szerint tehát az emberi méltóságnak van „egy olyan lényegi, érinthetetlen magja, melyet az esetleges kritikát megfogalmazó személyek is kötelesek tiszteletben tartani” {3122/2014. (IV. 24.) AB határozat, Indokolás [17]; 3145/2018. (V. 7.) AB határozat,

Indokolás [57] bekezdés}. Az Alkotmánybíróság gyakorlata ezen körben a közbeszéd alperes által hivatkozott jelenlegi állapotában sem változott alapjaiban, a 19/2024. (XI. 11.) AB határozatban ismételten leszögezte, hogy „még a „közéleti vita” ...mint vizsgálati szempont sem szolgálhat „menlevélként” arra, hogy a nyilvánosságra szánt közlésekben szabadon lehessen másokat emberi méltóságukban, emberi mivoltukban gyalázni.” Az Alkotmánybíróság hozzátette, ha „a vizsgált közlés egyértelműen sérti az emberi méltóság magját, annak megítélése, hogy a közlés közérdekű vagy társadalmi vitában kifejtett álláspontot tükröz-e, illetve, hogy a közléssel érintett személyek a tárgyalt közlések szempontjából a közéleti vita aktív alakítójává váltak-e mint kivételes közszereplők, mellékesnek tekintendők. Az Alaptörvény IX. cikkének (4) bekezdése alapján nem élvezheti ugyanis az Alaptörvény IX. cikke (1) bekezdésének védelmét a kifejezősmódjában dehumanizáló közlés.” (Indokolás [27] és [49] bekezdései).

[23] Ugyanezen elvek mentén alakul az EJEB gyakorlata is: amellet, hogy több – részben a fellebbezésben is felhívott – ítéletében akként foglalt állást, hogy a közszereplőktől fokozott türelem várható el az őket ért kritikával szemben, egy karikatúrával összefüggésben hozott ítéletében azt is kifejtette, hogy egyértelmű különbséget kell tenni a kritika és a sértés között, és utóbbi szankciókkal sújtható (Palomo Sanchez and Others v. Spain ítélet 28955/06, 28957/06, 28959/06 and 28964/06 [67] bekezdés). Rámutatott: „A sértő nyelvezet nem tartozik a véleménynyilvánítás szabadságának védelme alá, ha az eléri a féktelen becsmérlés szintjét, például amikor a sértő kijelentés egyetlen szándéka a sértegetés; de a vulgáris kifejezések használata önmagában nem meghatározó egy sértő kifejezés megítélésakor, mivel pusztán stilisztikai célokat is szolgálhat (Tuşalp v. Turkey (Application nos. 32131/08., 41617/08.).

[24] Az elsőfokú bíróság helytállóan tulajdonított kiemelkedő jelentőséget annak, hogy az alperes valamennyi, a per tárgyát képező cikkben egy kártevő, élősködő, a társadalom többségéből undort kiváltó olyan rovarral azonosította a felperest, amelynek elpusztítása, kiirtása a cél. A 2. és 3. cikk a felperes dehumanizálása mellett kifejezetten a fizikai megsemmisítésére utal, amelyet kívánatosnak, elérendő célnak tekint. A felperesnek egy kiirtandó kártevővel való azonosítása kifejezetten sértő, becsmérlő, lealacsonyító értékítélet, az a felperest emberi mivoltában támadja, amelyre nem alkalmazható a közszereplők fokozott tűrés kötelezettsége. Ezzel összefüggésben utal rá az ítéltábla, hogy a bírói gyakorlat hasonlóképpen foglalt állást más közszereplő vonatkozásában a „féreg” (Fővárosi Ítéltábla Pf.20.120/2023/4., Legfelsőbb Bíróság Pfv.21.912/2007/12. szám alatti ítéletei); de a poloskánál egyébként enyhébb jelentéstartalmú „disznó” kifejezéssel összefüggésben is (Szegedi Ítéltábla Pf.20.148/2023/9. szám alatti ítélet).

[25] Az alperes továbbá megalapozatlanul állította, hogy a „poloska” kifejezés azért nem indokolatlanul bántó a felperessel szemben, mert az többjelentésű szóként a lehallgató-berendezésre is utal, márpedig a felperes köztudomásúan titokban felvette a volt házastársával folytatott magánbeszélgetését. Az alperes arra helytállóan hivatkozott, hogy a Legfelsőbb Bíróság Pk 12. számú állásfoglalásban kifejtettek szerint a sajtóközleményt a maga egészében kell vizsgálni; annak egymással összetartozó részeit összefüggésükben kell értékelni, és az értékelésnél tekintettel kell lenni a társadalmilag kialakult közfelfogásra is. A mémeket megjelenítő 3. cikkben ugyanakkor kifejezetten és kizárólag a rovar ábrázolása jelenik meg; a felperes nevét viselő poloskát fűjják le rovarírtóval (amely a lehallgató berendezésre nem is értelemezhető), a rovarra taposó bakancsot ábrázolják vagy a rovar fejének helyére illesztik a felperes arcát; ezek a társadalmilag kialakult közfelfogás szerint sem külön-külön, sem

összességükben nem utalnak semmilyen formában a szó másik, lehallgató-berendezés jelentésére. A 2. cikk ugyan valóban megemlíti, hogy a felperes titokban rögzítette a volt feleségével folytatott beszélgetést – „poloskaként, titokban vette fel a feleségét” –, ahol a „poloska” kifejezés lehallgató-berendezés jelentésben értelmezhető, azonban az idézet ebből erkölcsi következtetést levonva ezt követően már egyértelműen a rovarral azonosította a felperest („Mert egy moral insanity. Egy poloska. Ezért kell eltakarítani a normális emberi élet útjából.”), és ez vetül vissza a „Poloska felperes keresztnéve” kifejezésre is. Ezen közlésben is, de a 1. cikkben is az alperes éppen a „poloska” szó többértelmű jelentésével él vissza: a többes jelentésből következően amikor a felperest nagy betűvel írva „Poloskaként”, „Poloska felperes keresztnéve” nevezi meg, azzal az átlagolvasó számára is azon értelmezést sugallja, amely a felperest indokolatlanul megalázó, lealacsonyító, őt emberi mivoltától is megfosztó rovarral azonosítja; ekként személyiségi jogsértő. A „poloska” kifejezés ezen jelentéstartalma is mindhárom cikkben egyértelműen megjelenik a társadalom, az átlagos olvasó számára is, hiszen az alperes azt az egyes cikkekben is, de különösen a jelző, gúnynév több cikkben való állandósult, többszöri ismétlésével maga sugalmazza. Hangsúlyozza az ítéltábla, hogy a töretlen bírói gyakorlat szerint amennyiben egy kijelentésnek az általános közfelfogás szerint többféle jelentéstartalma van, és lehetséges olyan értelmezése is, amely az érintett személy számára jogsértő, nem lehet annak csak a lehetséges másik – a jogsértés megállapítását egyébként kizáró – értelmét irányadónak tekintve az érintett felet a jogvédelemtől elzárni (Kúria Pfv.IV.21.613/2008/5. és Pfv.21.047/2021/6. szám alatti ítéletek).

[26] Az alperes helytálló hivatkozása szerint a közlések sértő jellegének megítélésénél nem az érintett személy szubjektív sértettségérzete az irányadó, hanem külső objektív mérce alkalmazásával lehet meghatározni azt, hogy a kifogásolt közlés alkalmas-e olyan sérelem okozására, amely a személyiségi jogsértést megállapíthatóvá teszi (Pfv.IV.21.312/2019/3.; Pfv.IV.20.471/2020/11.; Pfv.IV.20.796/2020/5.). Azt kell vizsgálni, hogy külső, objektív szemlélet alkalmazása mellett a hallgatók, nézők számára a kifogásolt közlések milyen tartalmat közvetítenek (Kúria Pfv.20.067/2022/4.); alkalmasak-e arra, hogy a felperes társadalmi megítélését hátrányosan befolyásolják. A közlés sértő volta tekintetében a cikkek egészében történő értelmezése mellett is az állapítható meg, hogy a társadalmilag kialakult közfelfogás szerint annak állítása, hogy valaki egy poloska, az erős érzelmi felhanggal bíró, negatív, megvető állítás. A sérelmezett közlések a közéleti vitához valójában semmiféle tartalmi többlettel nem járultak hozzá, nem tartalmaztak a témát illetően új érveket, új szempontokat, nem helyezték új megvilágításba a történeteket, kizárólag a felperessel szembeni negatív társadalmi megítélés kialakítását, a felperes lejáratását, megalázását célozták. Az ítéltábla egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy ezen kifejezések alkalmazásának nincs helye a közbeszédben.

[27] Ezzel összefüggésben nem tulajdonított jelentőséget a közbeszéd alperes által hivatkozott jelen állapotának sem. Ténylegesen megfigyelhető ugyan a közbeszéd hangnemének folyamatos eldurvulása, azonban figyelembe kell venni azt is, hogy maga a sajtó is jelentős rombolást tud végezni az emberi jogok, különösen az emberi méltóság tiszteletének kultúrájában [165/2011. (XII. 2) AB határozat]. Egyetértett az ítéltábla az elsőfokú bírósággal abban, hogy a bíróság ezt semmilyen formában nem támogathatja, ezért nem alakítható akként a bírói gyakorlat, hogy a politikai ellenfelek lejáratását, pusztá megalázását célzó, az emberi mivoltukat is megkérdőjelező és fizikai megsemmisítésüket is kívánatosnak mutató megszólalásokat védelemben részesítse. Egyetértett továbbá a Fővárosi Ítéltábla Pf. 20.788/2020/4. szám alatti ítéletében kifejtett azon állásponttal is, hogy a

közbeszéd eldurvulása „nem arra vezethető vissza, hogy megváltozott volna az emberek közötti kulturált érintkezés társadalmilag elfogadott fogalmának tartama..., a társadalom többsége továbbra sem óhajtja a kommunikáció színvonalának csökkenését... Az emberek közötti eszmecsere elvárt színvonalát tehát nem az alperes egyéni értékrendjéhez, ...hanem a kulturált emberi érintkezés nivójához kell igazítani. Ezen az sem változtat, hogy más – esetleg közismert emberek – mit engednek meg magukkal szemben.”

[28] Az alperes megalapozatlanul vitatta a felelősségét arra hivatkozva is, hogy az 1. cikkben csupán a politikai párt neve 2 kommunikációs igazgatójának internetes oldal neve közzétett bejegyzéséről adott tényszerűen számot, míg a 3. cikkben csupán kommentár nélkül közzétette az interneten már fellelhető mémek egy válogatását. Az alperes ezen – más fórumokon megjelent, más olvasói kör által olvasott – közléseket saját döntésből ismételte meg, ezzel a személyiségi jogsértést maga is elkövette akkor is, ha saját maga nem fűzött megjegyzést azokhoz. Ez esetben a bírói gyakorlat szerint (Debreceni Ítéltábla Pf.I.20.128/2019/4. szám alatti ítélete) a személyiségi jogi jogsértésért való felelőssége rokonítható a kommentekért való felelősséggel, amikor a tárhelyszolgáltató a közreműködése útján hozzáférhetővé vált, személyiségi jogot sértő tartalomért tartozik helytállni; amely esetben is azt kell vizsgálni, hogy amikor a közvetítő szolgáltató tudomást szerzett a sérelemről, milyen lépéseket tett, eltávolította-e például a sértő tartalmat [Lásd a Pécsi Ítéltábla Pf.VI.20.776/2012/5. számú, a Kúria Pfv.IV.21.140/2015/4. számú eseti döntését]. A perbeli esetekben azonban az alperes éppen maga volt az, aki saját döntése alapján, akár részben gazdasági előny reményében (hiszen profitorientált vállalkozásként működteti az érintett internetes hírportálokat – a személyiségi jogot sértő közléseket további széles társadalmi rétegek – így a vonatkozó internetes oldal neve profilt nem követő, nem ismerő olvasók – számára is közvetítette; illetve – a 3. cikk esetében – az internet különböző fórumain szétszórta megjelentő mémeket összeválogatta és együttesen tette közzé, ezzel a személyiségi jogot sértő tartalmat olyan olvasókhoz is eljuttatva, akik arról korábban nem szereztek tudomást, anélkül, hogy a cikkekben bármiféle ellenpontosítás vagy a sértő kifejezésektől való elhatárolódás megjelent volna. Az ítéltábla ezzel összefüggésben utal arra, hogy a sajtónak a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény 10. §-ának (1) bekezdése szerinti tájékoztatási kötelezettségből sem következik a személyiségi jogot sértő tartalmak továbbítása, híresztelése miatti felelősség alóli mentesülése.

[29] A Pp. 370. §-ának (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság felülbírálatának korlátját képezik a fellebbezésben a Pp. 371. §-a (1) bekezdésének a)-d) pontjaiban megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak; azaz a fellebbezésben kifejtett érvek. Az alperes a becsülethez való jog megsértésének hiányát azért állította csupán, mert a „poloska” kifejezés használata az általa titokban készített felvételre tekintettel a felperesre nem önkényes vagy indokolatlanul bántó; az értékítélet a lehallgatási tevékenységre vonatkozott. Az ítéltábla az ítélet [25] bekezdésében kifejtettek szerint ezen hivatkozást nem találta megalapozottnak; az alperes más okból, egyéb érvekkel pedig nem támadta az elsőfokú ítélet azon megállapítását, hogy a kifogásolt közlésekkel megsértette a feleperes becsülethez való jogát. Az emberi méltóság megsértésének hiányát pedig az alperes fellebbezése csupán arra tekintettel állította, hogy a közlések egyike sem támadja öncélúan a felperes emberi mivoltát, a személyiségének és identitásának lényegét alkotó vonásokat. Az ítéltábla az ítélet [24] bekezdésében kifejtettek szerint ezen érveléssel szintén nem értett egyet, a fellebbezés pedig más érvekkel nem támadta az elsőfokú bíróságnak ezen jogsértést megállapító rendelkezését.

Mindezekre tekintettel nem volt indoka annak, hogy az ítéltábla az elsőfokú ítélet megváltoztatásával mellőze a személyiségi jogsértések megállapítását.

[30] Az alperes fellebbezésében a személyiségi jogsértésnek a Ptk. 2:51. §-a (1) bekezdésében meghatározott objektív szankciói közül (a jogsértés megállapítása mellett) kizárólag a jogerős ítélet rendelkező résznek közzétételére vonatkozó rendelkezéssel összefüggésben fogalmazott meg jogi indokolást, így a Pp. 370. §-ának (1) bekezdése szerint az ítéltábla is csak ezt vizsgálta, de e körben sem tartotta indokoltnak az elsőfokú ítélet megváltoztatását. A Ptk. 2:51. §-a (1) bekezdésének c) pontján alapuló megfelelő elégtétel erkölcsi jóvátételt biztosít akként, hogy tudatosítja a jogsértés tényét azzal a személyi körrel, amely előtt a felperest a sérelem érte. A szankció erkölcsi természete a meghatározó, és célja a személyiségi jogaiban megsértett személy társadalmi reputációjának helyreállítása. Az elégtétel adásának az a célja, hogy mind teljesebben biztosítsa a jogsértő magatartásról tudomást szerzők előtt a jogsértés erkölcsi jóvátételét, a fellebbezésben foglaltakkal szemben önmagában a jogsértés megállapításának közzététele ezen célt nem feltétlenül elégíti ki. Az elégtételnyújtás tartalmáról a bíróságnak kell rendelkeznie, annak módját az ítélet rendelkező részébe kell foglalni, az elégtétel ekként olyan módon biztosítható, hogy arról a jogsértésről tudomást szerzők az ítélet rendelkező részének közzétételével értesülhessenek (Debreceni Ítéltábla Pf.I.20.329/2015/3. szám alatti ítélet). Az elégtételadásra vonatkozó kötelezettség az alperesi személyiségi jogsértő magatartás objektív következménye, amely nem mellőzhető az alperes által hivatkozott szerkesztési szabadságra tekintettel sem.

[31] Az ítéltábla a sérelemdíjjal összefüggésben sem találta megalapozottnak a fellebbezést. Az alperes arra helytállóan hivatkozott, hogy önmagában a személyiségi jogsértés ténye nem vonja maga után a sérelemdíj iránti igény megalapozottságát (Kúria Pfv. 20.954/2022/4., Kúria Pfv.IV.21.764/2015.; BH2016. 241.); az összes körülmény mérlegelése mellett a sérelemdíj iránti igény elutasításának lehet helye, ha nem állapítható meg a személyiségi jogsértéssel okozati összefüggésben az igényérvényesítő oldalán nem vagyoni hátrány bekövetkezése, és a megállapított jogsértés tárgyi súlya sem kiemelkedő. A Ptk. 2:52. §-ának (1) és (3) bekezdéseire figyelemmel azonban nem volt megalapozatlan a felperes sérelemdíj iránti igénye.

[32] Az elsőfokú bíróság külön bizonyítást nem igénylő tényként állapította meg a közölt valótlan állítások objektív alkalmasságát a felperes társadalmi megítélésének hátrányos megváltoztatására. A fellebbezésben foglaltakra tekintettel szükséges rögzíteni, hogy az immár egységes bírói gyakorlat szerint a sérelemdíjban marasztalásnak nem feltétele a hátrány bizonyítása, de összegének megállapítása során jelentőséget kell tulajdonítani a hátrány mértékének (PJD2017. 3. számon közzétett döntés). Amennyiben a sérelmet szenvedett fél a hátrány igazolására nem ad bizonyítékot, a bírói gyakorlat a köztudomás doktrínát alkalmazva vizsgálja, hogy a megjelölt nemvagyoni sérelem bekövetkezése a Pp. 266. §-ának (2) bekezdése alapján köztudomású tényként, az adott jogsértéssel általában együtt járó hátránnyal elfogadható-e (többek között a Szegedi Ítéltábla Pf.20.119/2025/8., Debreceni Ítéltábla Pf.20.229/2024/4. szám alatti ítéletei). A köztudomás-doktrína alapján többelhátrány hiányában is megállapítható, hogy a felperest olyan külön bizonyítást nem igénylő immateriális sérelmek érték, amelyek nem minősíthetők bagatellnak. A felperes országosan ismert politikus, jelentős társadalmi támogatottságot élvező párt vezetője, a közbizalom bármilyen szintű megingása külön bizonyítást nem igénylően hátrányos a számára. A sajtóban nagy nyilvánosság előtt tett, a társadalom széles köréhez eljutó öt emberi mivoltában is megkérdőjelező és dehumanizált formájában a fizikai megsemmisítését is

kívánatosként feltüntető közlések nem vitathatóan alkalmasak a társadalmi megítélésének rombolására, amely nyilvánvalóan feszültség elviselésének kényszerével, magyarázkodással, megalázottság érzésével járhat együtt. Nem mellőzhető annak értékelése sem, hogy az alperes szándékosan és ismétlődően követte el a jogsértést; egyetértett az elsőfokú bírósággal az ítéltábla abban, hogy az alperes kiemelkedően felróható magatartást tanúsított: a felperest dehumanizáló közléseket mintegy sulykolva, a közvélemény hergelésére törekedve, a felperes lejáratásának céljával ismételte meg több cikkben is. Mindezt az elsőfokú bíróság helytállóan értékelte olyan nem vagyoni sérelemként, amely megalapozza a felperes sérelemdíj iránti igényét.

[33] A sérelemdíj összegének mérlegelése során az elsőfokú bíróság jogszabálysértés nélkül vette figyelembe a sérelemdíj kettős funkcióját: a sérelemdíj egyrészt a személyiségi jogsértés vagyoni elégtétellel történő közvetlen kompenzációjaként szolgál, másrészt egyfajta magánjogi büntetés a hasonló jogsértések megelőzése céljából, még akkor is, ha ez utóbbi nem válhat elsődlegessé (BH2019. 268., PJD2016. 17., PJD2016. 14.). Az alperes fellebbezési hivatkozásával szemben az elsőfokú bíróság megfelelő indokát adta annak is, hogy a megítélt sérelemdíj mennyiben és miként alkalmas a felperest ért nem vagyoni hátrány kompenzálására: rögzítette a felpereseket ért immateriális hátrányokat és a sérelemdíj összegének mérlegelése során figyelembe vett körülményeket. Hangsúlyozni szükséges, hogy az ismétlődő valótlán közlés fokozottan alkalmas lehet arra, hogy a közvélekedés részévé váljon és az érintettől kialakult értékítéletet befolyásolja (Fővárosi Ítéltábla I.Pf.20.344/2022/4., Debreceni Ítéltábla Pf.I.20.342/2022/4.), amely magasabb összegű sérelemdíjat indokol.

[34] A sérelemdíj összegének a meghatározásánál ugyan figyelemmel kell lenni a más, összehasonlításra alkalmas ügyekben hozott döntésekre, azonban azokat nem lehet automatikusan alapul venni; a bírói gyakorlatban formálódó értékszínvonal az összeg meghatározásának csak a nagyságrendi behatárolásához ad szempontot, mert az eset egyedi körülményei eltérő mértékű kompenzáció megállapítását indokolhatják (BH2025. 38.). Az ítéltábla hivatkozni kíván a Fővárosi Ítéltábla Pf.20.120/2023/4. szám alatt ítéletére, amelyben 2021. évi ár- és értékviszonyok mellett 400 000 forint sérelemdíjat tartott alkalmasnak az immateriális sérelem orvoslására olyan esetben, amikor a jogsértő internetes oldal neve csoportban mindössze 20 óráig elérhetően közzétett jogsértő közleményében „féreg”-ként hivatkozott a sérelmet szenvedettre. A Fővárosi Ítéltábla Pf.20.788/2020/4. szám alatti ítéletében közösségi oldalon közzétett, egy helyi közéleti vitában egyebek mellett a sértettet „patkány”-nak nevező jogsértő állítás miatt 300 000 forint sérelemdíjat tartott alkalmasnak a jogsértés kompenzálására. Ezen jogesetek mellett figyelemmel volt ugyanakkor az ítéltábla arra, hogy jelen esetben az alperes részben országos olvasottsággal bíró sajtótermékben hosszabb időn át elérhetően és ismétlődően követte el a jogsértést a szintén országos ismertségű felperessel szemben; valamint figyelemmel volt az ár- és értékviszonyokban bekövetkezett jelentős mértékű változásra.

[35] Az elsőfokú bíróság által helytállóan felhívott bírói gyakorlat szerint továbbá a sérelemdíj magánjogi büntetés funkciójával összefüggésben a sérelemdíj összegének mérlegeléssel történő meghatározása körében figyelembe vehetőek a sérelemdíj fizetésére kötelezett vagyoni viszonyai is (Kúria Pfv.20.464/2018/8. számú ítélet – közzétéve: BH2019. 268.).

[36] Az alperesi fellebbezésre tekintettel hangsúlyozza az ítéltábla, hogy a Ptk. 2:52. §-ának (3) bekezdése a sérelemdíj összegének meghatározása körében nem tulajdonít jelentőséget annak, hogy a Btk. mely tényállási elemek alapján minősít valamely magatartást egyben bűncselekménynek is. A Btk. fellebbezésben felhívott 226. §-a (3) bekezdésének előterjesztői indokolásából következően ugyanakkor a jogalkotói szándéka nem irányult a polgári jogi eszközök hatásainak mérséklésére.

[37] Az elsőfokú bíróság által megállapított sérelemdíj alkalmas a bekövetkezett sérelmek kompenzálására és a sérelemdíj magánjogi szankciós funkcióját is megfelelően érvényre juttatja; az ítéltábla annak leszállítását nem találta indokoltnak. Az alperes a fellebbezésében megalapozatlanul kérte továbbá a sérelemdíj utáni kamatfizetési kötelezettség mellőzését is. A Kúria BH2023. 158. szám alatt közzétett Pfv.III.20.640/2022/4. számú ítéletében kifejtettek szerint (az ítélet [77] bekezdése) a Ptk. 6:534. §-ának (1) bekezdésében megfogalmazott szabály a sértett védelmét szolgálja, az elbíráláskori ár- és értékviszonyok alkalmazásának elmaradását tehát a jogsértő nem kifogásolhatja. A sérelemdíj a sérelem bekövetkeztekor nyomban esedékessé válik, annak a sérelem bekövetkezés kori értékviszonyok szerinti meghatározására figyelemmel a Ptk. 6:48. §-ának (1) bekezdése szerint az alperes késedelmi kamat megfizetésére is köteles.

[38] Az alperes sérelmezte az elsőfokú bíróság perköltségre vonatkozó rendelkezését is. A Pp. 81. §-ának (2) bekezdése értelmében a felszámítás során meg kell jelölni az igényelt költség összegét, a felmerülésének lényeges körülményeit, azt, hogy a perbe vitt mely jog érvényesítésével összefüggésben merült fel, és mindezeket a felszámítással egyidejűleg – szükség szerint – okirattal is igazolni kell. A jogszabályhely „szükség szerint” kitétele a bíróság mérlegelését engedi meg abban a tekintetben, hogy a rendelkezésre bocsátott peradatok alapján megállapítható-e a másik félre terhelni kért költség felmerülése,összepszerúsége és indokoltsága. A felek által felhívott Kúria Pfv.II.20.887/2023/6. számú ítéletének [44] bekezdése szerint a bíróságnak azt kell vizsgálnia, hogy az ügyvéd tényleges eljárási tevékenysége a megbízási szerződésben általa vállalt kötelezettségnek megfelelt-e. A költséget felszámító fél ellenfele, mivel annak fizetési kötelezettsége pervesztessége esetén őt terheli, nem zárható el a kikötött díjra vonatkozó megállapodás megismerésétől és annak alapján a felszámítás indokoltságának ellenőrzéséről. Az elsőfokú eljárásban a felperes a fellebbezés iratellenes állításával szemben nem csupán saját nyilatkozatát csatolta, hanem a megbízási szerződés mindkét szerződő fél által aláírt kivonatát a megbízási díj összegéről és számításáról. Amennyiben a fél az ügyvédi munkadíj megtérítését megbízási szerződés alapján kéri, úgy nem mellőzhető a megbízási szerződés csatolása, hiszen az képezi a felszámítás alapját (Fővárosi Ítéltábla Pf.20.088/2024/6., Debreceni Ítéltábla Gf.30.141/2024/27-II. számú ítéletei), a csatolt szerződés-kivonat (BDT2023. 4651.) azonban alkalmas volt a megbízási szerződés tartalmának igazolására, így a fellebbezésben írtakkal ellentétben nem volt oka az alperes perköltség fizetésére vonatkozó elsőfokú ítéleti rendelkezés mellőzésének.

[39] Az ítéltábla mindezekre tekintettel helybenhagyta az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. §-ának (2) bekezdése alapján annak fellebbezett részében.

[40] Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 83.-ának § (1) bekezdése szerint köteles lenne megtéríteni a felperes fellebbezéssel összefüggésben

felmerült perköltségét. A felperes ugyanakkor fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő, így azzal kapcsolatos költsége sem merült fel, erről az ítéltáblának rendelkeznie nem kellett.

[41] Az ítéltábla a Pp. 83. §-ának (1) bekezdése és a 102. §-ának (1) bekezdése alapján rendelkezett a feljegyzett fellebbezési illeték viseléséről, amelynek megfizetésére a sikertelenül fellebbező alperest kötelezte. Az illeték megtérítésére vonatkozó további kötelezés az Itv. 78. §-ának (4) bekezdésén és a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. §-ának (2) bekezdésén alapul.

Debrecen, 2026. március 24.

Dr. Bakó Pál s.k. a tanács elnöke, Dr. Gárdosi Judit s.k. előadó bíró, Dr. Árok Krisztián s.k. bíró